

"Kuidas Jim Kapukungivõrkide keskel
ennast leidis!"

Hommikudus tõusis hallist linnapiildist esile ehitus, mis ei läinud ka parima tahtmise rajal kokku enamike arvamusega idüllilisest väikelinnast. See ehitus oli päävinaisnud teatimaja. Süvrealistlike nurkade ja väändunud vormiga tungis see ümbri-
ksevaist madalate katustega majadest lausa groteskselt esile. Kui astuksite sisse just praegu, vihmasel hommikul peaubsest sisse, ei näeks te laual mända "Yamkti" seinaist meistritest, vaid tühja saali kaas üksiku mandalüni mängiva muusikuga. Võiks arvata, et vaatepilt on lüüviline ning täheanduslik, aga plekkämber tihkva katuse taustas purustas maagia illusiooni kergelt. Muusik mängis hämmatavana. Välgast jolnud näha kui väga ta saalile tüütü stressiga, mis oli väetnud tões järeva kihva keevata. Muusiku tujuk bleynus hõigist, kui viimased noodid kääbusid. Otsustavalt suundus ta publikuumi poole. Keegi teda kontrollima ei tule. Vana teatimaja juhatajast väis oletada vaid seda, et mehele meeldis kuuks süüa. Marineeritud kapukungivõrkide purgid on vedelaid kõikjal. Mõned viipisid kõigi imestuseks isegi lekkivaid katuseplaste toetavate sarivate vahel. Noormees ei teadnud isegi täpselt, kui kaua oli ta oma mandalüni rajal publikuumis unelenud. Teatrisaalist karkuva kargituse põhjal kindlalt tüga kaua. Ja lubas vasked tükkused pärani, leides sest lause. Nimelt oli keegi pidanud nägubaks ümbri varastamist, sest valaigus libastunud dekoraat-
riooniseadja lebas viates maas. Looa kohal asetsev pra-
jektarivõruda viipus ähvardavalt ühe ketti otsas. Deko-
ratsioonidelt püües odavaat väruvi ismote alla. Muusik

Jim haaras kättega peast. Ühemata sellest, et juhataja oli väike mees, kes armastas kiveke süüa, sehtus ta kaosesse nagu talveunest äratatud karu. Paanikabaast lõi Jimi välja õnn kätte varrukast. Ehmatusega jõoas ta eingi. Seal seisis temast tululisti lühem kaarevaltsitud tüdruk. Ja ebaloomulikalt hatted juuksed langesid lauleale nagu hõluse lakk. Raakima hakanud, kotas ta kool kui ammumunemud luulevõida. „Miks sa midagi ette ei võta?“ jõesis ta Jimilt. Jim teadis vastust une pealt. Tal oli arenenud suutmatuse elus läbi lüüa. Ja uskus kõigi sõnu, et tema eriala on lähikukumine. Seda ta ka tüdrukule ausalt tunnistas. Seepeale naevatas vein sellist naevatust, mida võiks kasutada huul enne saagi surmamist. „Tule, jalutame läbi paradüsi;“ sõnas ta rahulikalt. Jim ei uskunud paradüsi olemasolusse hallitavas laeumunis, aga just sinna nad suundusid. Sisseminekul tundis Jim veidi kierme. Tüdruku nägu nästis nagu oleks ta tektud portselanist. Kein istus kastik ja vaatas eingi. Jim vaatas ka. Vana teatrikale, mille midagi märkimisväärselt. „Ürud sa, et suudad luua paradüsi?“ jõesis tüdruk. Jim raputas pead. Tüdruk raputas ka. „Kogu elu oled sa uskunud teisi;“ märkis ta, haarates vüütüll ühe tõsiselt antüsse mandatiini. „Mängi.“ Jim alustas, aga tüdruk raputas pead. „Mitu nümraadi; mängi nagu sa seda lugu jõesiselt läbi elaks. Jim alustas eba-kindlalt, kuid muutus oli küber. Kolahunnitud oleks just kui sarama löönud, pildid sainal lükusid. Jim üllatus. Kõik nästis elusana, igal ~~esemel~~ esemel oli vääkida oma lugu. Jim elas lugudest. Raamatukai elali läbi tubandeid elusid, tavainimene vaid ühe. Ja lõpetas tüdruku püstitõustes. Ja plaksutas. Jim polnud elus keubnud

nii head aplausi. "Uru endasse, Jim," ütles tüdruk enne jorran-
dale tükkiteks bukkumist. Jim ärkas mandoliini kõlku, mis
talle sümboliseeris suurus. Teda kutsuti lavale. Paanikas kopu-
das ta publiku ette ja alustas mängimist. Saatis valitses
haukvaikus. Aplaus lähendas selle kummalise hümnoosi. Jim
mängis üle ootuste hästi. Tagasi publikumini jõudes oli
ta endiselt väga segaduses, ja elasil oma uue edu üle,
et mängida ruugas istuvad neidu. Niil oli käes märkimis-
väärne ja jani kuuja esimesed sõnad. "Kuidas Jim
kapukurkide keskel ennast leidis."